

Miért szerethette annyira Ábel a hegyikerékpárt?

Új hobbi mellett másra is maradt ideje? Hogyan befolyásolta a mindennapjait az új sport?

Volt célja, amit el szeretett volna érni?

Vajon jól döntött Ábel, amikor úgy határozott, felhagy a sporttal?

Ábel kiskora óta rajongott a kerékpározásért. Ha tehetne, biciklijével gurult iskolába, és hétvégén is gyakran pattant fel kétkerekűjére. Ezért is volt rá nagy hatással, amikor Peti megmutatta neki a fotót legújabb hegyikerékpárjáról. Ábel azelőtt még nem hallott ilyesmiről, álmélkodva hallgatta osztálytársát, és azonnal eldöntötte: ezt neki is ki kell próbálnia!

A fiú másnap szülei elé állt, és elmondta, be szeretne lépni a hegyikerékpár egyesületbe. Ábel szülei veszélyesnek találták az elhatározást, de a fiút már nem lehetett céljától eltántorítani: napokon belül tagja lett az egyesületnek, és nemsokára már a saját kerékpárjával gurult a dombokon. Új szenvedélye teljesen beszippantotta, az egész érdeklődési köre efelé fordult. Egyre kevesebb időt töltött barátaival, folyton csak a biciklizésen járt az esze. A korábban kitűnő tanulmányi eredményei is visszaestek, edzéseit más szakkörök rovására kezdte végezni, így nem meglepő, hogy félévi bizonyítványa sokkal rosszabb lett a vártnál.

Ábel szülei hallani sem akartak többet a hegyikerékpározásról. A fiú azonban nem hagyott fel szenvedélyével. Ezután is csak tessék-lássék módon foglalkozott a tanulással, barátait elhanyagolta, minden szabadidejét új sportjára áldozta. Csak a nyár elejére meghirdetett verseny lebegett a szeme előtt. Elképzelte, ahogy elsőként hajt át a célvonalon, magasba emeli a kupát, és szülei ismét büszkék rá.

Egy borongós szombaton is ezért indult el a közeli hegyekbe. Míg a szülei tévét néztek, ő kisurrant, és szó nélkül vágott neki az útnak. Még a szemerkélő eső sem tudta kedvét szegni, bár tudta, hogy ilyenkor sokkal veszélyesebb nyeregbe pattanni. Minden rendben volt egészen addig, amíg az egyik veszélytelennek tűnő bukkanón hatalmasat nem esett. Sosem érzett még ilyen fájdalmat. Nem tudott egyedül felkelni, de szerencsére az arra járó túrázók rátaláltak, és értesítették a mentőket. Ábel lába eltörött.

A kórházi ágyon fekvé döbbent rá, hogy a sport megszállottja lett. Belátta, hogy túlzásba vitte a kerékpározást, ami most már nemcsak a tanulmányai, a barátai, hanem az egészsége rovására is ment. Eldöntötte, hogy kilép az egyesületből, és soha többé nem ül fel a bringára.